

Μήπως 'στὴν στέγην κρύπτεσαι σὺ, φίλε Ζαχαρία ;
μὴ ὁ Βουρνάζος εἶν' ἐκεῖ κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης ;...
ἀφήσετε παρακαλῶ τὰ χωρατὰ τὰ κρύα,
κι' ἔλατε νὰ μὲ σώσετε ἐκ τόσῃς παραζάλης.

Ἔχω πολλὴν διάθεσιν νὰ σᾶς ὑποχρεώσω...
μὲ ποῖον εἶδος θέλετε τοὺς δρόμους νὰ σᾶς στρώσω ;
Ἄς λύσωμεν τὸ ζήτημα τὸ τόσον κατεπείγον,
θ' ἀκούσω κάθε σχέδιον καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου,
ἀλλ' ἔμως σᾶς παρακαλῶ ἀφήτε με ὀλίγον
νὰ κάμω κήπους κρεμαστοὺς καὶ πύργους ἐκ κρυστάλλου.

Ἀφήσετε νὰ ἐργασθῶ, ἀλλέως σᾶς οἰκτείρω...
Ἰδοὺ ! ἰδοὺ ! κυττάξετε τί θαυμασταὶ πλατεῖαι !...
ἰδοὺ καὶ εὐρητήρια μὲ πικροδάφνας γύρω...
ἰδοὺ κι' ἀναβρυτήρια καὶ πλούσιαι φυτεῖαι.
Ἰδοὺ ἐνδαιτήματα τερπνὰ τῶν πολιτῶν,
ἰδοὺ καὶ σιδηρόδρομος εἰς τὸν Λυκαθητὴν.

Ἀρώματα μεθυστικὰ ποτίζουσι τὸν ἀέρα...
ἰδοὺ τῆς Σεμιράμιδος οἱ κήποι παραπέρα,
καὶ πυραμίδες ὑψηλαὶ καθὼς καὶ θελίσκοι...
Ἄ ! ὅ,τι θέλει ὁ καθεὶς ἐξῶ θὰ τὸ εὕρισκῃ.
Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ θὰ εἶχαν γίνεαι τώρα,
ἀλλὰ ἡ στρώσις τῶν ὁδῶν μοῦ ἔκτισε τὴν φέρα.

Ἐὰν αὐτὸ τὸ ζήτημα 'στὸν τάπητα δὲν ἦτον,
ἡ πόλις θὰ ἐγένετο Παράδεισος Χαρίτων.
Μακρὰν μου σεῖς, ὦ Σύμβουλοι, τοῦ Δῆμου ὀλετήρες,
μακρὰν καὶ σεῖς ἀόρατοι τῶν Ἐριννύων χεῖρες,
ποῦ ἀνωθέν μου ρίπτετε σωρεῖς πετρῶν καὶ ἄμμου,
καὶ μένουσι ἀνεκτέλεστα τὰ τόσα σχέδιά μου.

(Ἐνῶ τοιαῦτα ἔμιλει ὁ Δήμαρχος μὲ τρόμον
πλακίτης πίπτει ἀνωθεν καὶ τὸν κτυπᾷ 'στὸν ὦμον.)

Δοιπὸν ἀκέμη, Ἐριννύς, τὸν Δήμαρχον κτυπᾶτε ;
κατὰ κοράκων ἔρρετε, 'στὸ διάβολο νὰ πᾶτε.
Δοιπὸν νὰ μὲ σκοτώσετε ζητεῖτε καὶ καλά ;...

(Γρανίτης εἰς τὸν Δήμαρχον βαρὺς κατακυλᾷ.)

Νά ! καὶ γρανίτης ἔπεσε... πετρῶν κυττάζω λόφους...

(Πέφτουν δηρὸ τοῦδλα ἔξαφνα καὶ τὸν κτυποῦν 'στοὺς γόφους.)

ᾠ ! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ ;.. μὲ κυνηγοῦν νεκροί...
λίθοι βαρεῖς κατακυλοῦν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς...
ἀλλὰ ἰδοὺ κι' ὁ Γέροντας μὲ βλέπει ἀντικρὺ
καὶ μοῦ προσφέρει γελαστὸς νερὸ Χελιδονοῦς.
Καὶ πλέουν μέσα βάτραχοι καὶ ποντικοὶ καὶ ἄλλα
χερσαῖα καὶ ἀμφίβια, μικρὰ τε καὶ μεγάλα.

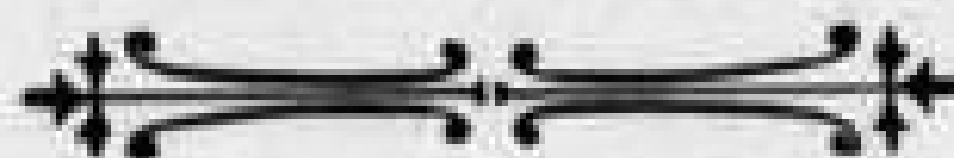
(Ἐνῶ ριγῶν ὁ Δήμαρχος πρὸς τᾶλλο μέρος στρέφει
τὴν κουκουλόναυ χάματα καὶ μαύρης σκόνης νέφη.)

ᾠ ! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ ;.. μοῦ 'στράβωσαν τὰ μάτια...
ἐντὲς νεφῶν κονιορτοῦ τὸ σύμπαν θεωρῶ...
μὰ νά ! ὁ κόσμος ἔρχεται μὲ στάμναις καὶ κανάτια
καὶ τὸ σκυρτοῦκο μοῦ τραβᾷ καὶ μοῦ ζητεῖ νερό.
ᾠ ! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ ;... δὲν ξέρουν τί γυρεύουν...
ζητοῦν νερὸ οἱ ἐκλογεῖς καὶ ὕστερα τὸ κλέβουν.

Ἄς τρέξῃ 'στὰς Δεξαμενὰς ἢ χωροφυλακὴ
καὶ ἄς σουλλάβῃ τὸ νερὸ ποῦ φεύγει ἀπ' ἐκεῖ.
Μὰ νά ! κι' ἀρχαῖα φρέατα εὐρέθησαν 'στοὺς Στόλους
καὶ θὰ χορτάσω μὲ νερὸ καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους,
καὶ θὰ γεμίσουν λάγνηοι καὶ πίθοι καὶ κανάτια,
ἀλλ' ἄφετέ με πρὸς Θεοῦ νὰ κάμω τὰ παλάτια.

ᾠ ὕδατα Χελιδονοῦς καὶ τῶν χειμάρρων κοῖται,
ὦ νέφη σκόνης μελανῆς, γρανίται καὶ πλακίται,
μὴν ἔρχεσθε ὀπίσω μου... δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω...
θὰ φύγω... θὰ παραιτηθῶ... εἰς τὰ βουνὰ θὰ τρέξω.

(Ἐνῶ αὐτὰ ὁ Δήμαρχος φωνάζει ἔμμανῆς
πυρίτης λίθος τὸν κτυπᾷ καὶ πίπτ' ἡμιθανῆς.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ νέος Ἀργυρόπουλος τοῦπίκλῃν Φιλοποίμην,
σπουδάσας τὴν Ιατρικὴν καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην,
ἐτάχθη 'στὴν Ἀσκληπιῶν τὴν ἔνδοξον χορείαν,
καὶ ἦδη ἀσθενήσατε μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.
Καὶ σὺ, γυατρὲ περίφημε καὶ ζηλευτὸ ἀγόρι,
προσπάθει δλους ἀσθενεῖς νὰ κάνῃς μὲ τὸ ζόρι.

Παντελῆς ὁ Μαθαρίκος ὁ τῆς Χωροφυλακῆς
ἐξεφύτρωσε προλύτης καὶ αὐτὸς τῆς Νομικῆς.
Κι' ὁ Ρωμηὸς δὲν ξέρει τώρα τί ἐπαίλους νὰ εἴπῃ
καὶ γι' αὐτὴν τοῦ Μαθαρίκου τὴν μεγάλην προκοπήν,
κι' ἀφοῦ τώρα θὰ δουλεύῃ μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλαι
τοῦ ἀξίζουσε γαλόγια πηρὸν πολλὰ καὶ πηρὸν μεγάλα.

Νοικιᾶζεται τοῦ Νοταρᾶ τὸ σπῆτι τὸ γνωστὸ,
εἰς δλα τοῦ εὐρύχωρο, εἰς δλα τοῦ σωστό,
ποῦ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ 'δῃ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐν τέλει
καὶ ἦτο τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου ἡ κυψέλη,
καὶ ρήτορες ἠκούσθησαν καὶ λόγοι περισσοί,
καὶ 'στὴν Χρυσοσπηλιώτισσα εὕρισκεται καρσί.
Κι' ὅποιος ζητεῖ ἀρχοντικὸ καὶ σπῆτι μιὰ φορά,
ἄς τρέξῃ γρήγορα γι' αὐτὸ νὰ 'δρῇ τὸν Νοταρᾶ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζύδη, — δηρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.